

med en overordentlig Styrke tjener Udviklingen af et Land, saa mener jeg, at man med nogenlunde Holighed, selv i et Dieblit som dette, kan slutte sig til Sagen, og for mit Bedfommende vil jeg da strax erklære, at jeg navnlig med Hensyn til § 2 og den Retning, som der er foreslaaet, ubetinget er af den Formening, at vi kunne og at vi bør slutte os til den, som den foreligger os. Jeg udtaler det saa skarpt og saa bestemt, ikke fordi denne Retning ubetinget efter min individuelle Mening er den allerbedste, men fordi den hører til de bedre, fordi den let ved en ringe Forlængelse kan blive fulkommen tilfredsstillende for dem, der tænke om Sagen som jeg, og fordi jeg endelig har den Overbeviisning, at dersom det maatte finde sig, at vi ikke kunne enes just om denne Retning, og at Loven af den Grund igjen maatte gaae tilbage til det andet Thing, at da den hele Sag maatte svæve i en særdeles stor Fare, og denne Fare frygter jeg. Jeg frygter den, fordi jeg er overbevist om, at det i vort Land og udenfor vort Land vil gjøre et Indtryk, der ikke er uden sin gode Betydning, at vi omgivne af indre og ydre Vanfærligheder som dem, der omgive os, fredbigt lægge Haand paa et stort Værk som dette. Jeg beklager dybt, at jeg ikke endnu i dette Dieblit tør antage, at den ærede Indenrigsminister, der i dette Stykke saa trofast har forsvaret sin Forgængers Gjerning, vil dele denne Ansæelse, der paa et andet Sted har vundet Majoriteten for sig, at han synes betænkelig ved den Retning, som der er vedtagen, men jeg vil inderlig bønfulde ham og Enhver om I dog ret at betænke, om den Mand overhovedet lever, der i en Sag som denne kan sige, hvad der i sig selv absolut er det Bedste, og at det er et ganske stort Gode, som det foreligger, forekommer det mig, at Ingen kan tvivle om. Jeg vil ikke opholde mig ved, hvad jeg ellers kunde anføre; det ligger udenfor den Stilling, jeg har foresat mig at indtage til denne Sag, den Stilling nemlig at understøtte den af al min Ene, saaledes som den foreligger, navnlig med Hensyn til § 2, og jeg gjentager det, det er ingenlunde, fordi jeg er utilgængelig for de Grunde, de Betragtninger, der ere gjorte gjældende for andre Linier, men det er, fordi jeg har den Overbeviis-

ning, at dette i og for sig er noget aldeles Brugbart, saa brugbart, at jeg efter min Opfattelse vilde finde det særdeles uforsvarligt at bringe Sagen i Fare ved at virke derimod.

Indenrigsministeren ad interim: Hvis den ærede Rigsdagsmand virkelig, som jeg har al Grund til at antage, frygter for at bringe Sagen i Fare, saa troer jeg, at han allermeest vil bringe den i Fare, hvis han ikke vil være behjælpelig til at foretage de Forandringer, som Regjeringen anseer for ønskelige. (B. Christensen: det vil jeg ikke). Hvis den ærede Rigsdagsmand ikke vil det, bringer han Sagen i den meest uensynlige Fare. Derimod forekommer det mig, at Faren vilde være langt mindre, dersom han vilde give sin Understøttelse til, at dette Thing kunde enes med Regjeringen deels om Linien og deels om enkelte andre Forandringer, der ere aldeles nødvendige for at føre Loven igjennem. Jeg anseer denne Lov, saaledes som den foreligger, virkelig i det Hele for at frembyde antagelige Vilkaar; jeg troer, at man bør gaae ind paa Loven, uanset at Tidsumstændighederne have forandret sig ikke saa lidet, siden den blev fremlagt; men at vælge en Linie, som jeg maatte finde vilde være saa lidet ønskelig, frembyder dog for mig en større Fare, end det ikke at gaae ind paa Loven. Jeg vilde saa hellere lade den indgaaede Contract om Jernbanens Gjennemførelse staae ved Magt, og saa forbeholde bedre Tider, at fuldføre Værket, end saa eensidigt, som det er steet i Loven i den foreliggende Skikkelse, at holde sig mod Vest og see bort fra forskjellige Forhold, som nødvendigvis maae komme i Betragtning. Det forekommer derfor mig, at netop den ærede Rigsdagsmand lægger overbrevet Vægt paa enkelte Strækninger og enkelte Linier, dersom han ikke vil være villig til at understøtte en saadan Overenskomst og de Forandringer, som maatte vise sig at være nødvendige.

Lehmann: Ogsaa jeg troer, at der er al Opfordring for det høie Thing til at rætte Haanden til at faae dette vigtige Værk fuld-